

[Valdemar Thomsen.]

af de ca. 200 Kr., som paa en eller anden Maade skal skaffes. Den effektive Rentesænkning vil efter Forslaget andrage ca. 2 pCt., og Landbruget vil paa denne Konto spare — og hvad der er sparet, er som bekendt fortjent — 52 Kr. pr. ha. Nedsættelsen af Ejendomsskatterne vil betyde en Besparelse paa 14 Kr. pr. ha, og alt i alt er der da gennem denne Genrejsningsplan Mulighed for at forbedre Landbrugets Økonomi med 195 Kr. pr. ha eller tilnærmelsesvis det Beløb, der er nødvendigt, nemlig 213 Kr. pr. ha.

Angaaende Valutaspørgsmaalet, som vi nu foreslaar løst ved foreløbig at ansætte Sterling til Kurs 30, kan man henvise til, at saa at sige alle Lande Verden over har benyttet Mønten i Tilpasningens Tjeneste. Det samme har været Tilfældet herhjemme ved Kronesænkningen i 1933, der blot havde den Fejl, at den ikke var dybtgaaende nok til at skabe økonomisk Ligevægt i Samfundet. Men alligevel indrømmes det nu fra alle Sider — selv om det ærede Medlem Hr. Christmas Møller siger, at Lykken var bedre end Forstanden —, at det var en for alle Parter overmaade heldig Foranstaltning, og i Virkeligheden det eneste, der har haft virkelig Betydning for Landbrugets Økonomi.

Hvorfor, kan man da med god Grund spørge, vil man ikke paa Basis af de gode Erfaringer tage Skridtet fuldt ud? Ja, det er for mig den store Gaade. Nationalbankdirektør Bramsnæs er nærmest Diktator paa det økonomiske Omraade; han er desværre, som jeg tidligere har fremhævet, besat af Guldmentaliteten, og derfor gaar han ogsaa frem efter de mest ortodokse finanspolitiske og bankpolitiske Principper, Principper, der maaske var god Latin i længst forsvunden Tid, men som nu er forladt af de førende Lande Verden over. I den Henseende vil jeg gerne have Lov til at henvise til en Artikel i „Times“ for den 4. d. M., der, forekommer det mig, siger Sandheden rent ud om det danske Kreditsystem.

Bladet skriver, at vort Kreditsystem er ude af Balance, ganske som det franske var det før Franc'ens Devaluering. Saavel vor Valuta som de iværksatte Foranstaltninger betegnes som det, de er, kunstige, og der gøres opmærksom paa den Bekymring, der i ansvarlige Kredse — jeg tror, der nævnes ansvarlige Kredse i Sverige — gør sig gældende over den Fart, hvormed dansk økonomisk Liv glider ned ad Skraaplanet.

„Times“ skriver, og nu citerer jeg med den højtærede Formands Tilladelse ordret:

„En ny Kronesænkning vil utvivlsomt være en bitter Pille, men den er nu nøgenlunde det eneste, der kan gøres for at bringe det danske Kreditsystem paa ret Køl uden en forstemmende Dosis Deflation.“

En bedre anbefaling end den, vi her faar fra uvildig sagkyndig Side, kan vi jo simpelt hen ikke forlange.

I det sidste halve Aars Tid har, som bekendt, en Række af Lande devalueret, i Regelen med det Resultat, at samtidig med, at Møntdeprecieringen gennemførtes, foretoges en tilbunds-gaaende Rentesænkning, og naturligvis med det Resultat, at den aktive Producent derigennem fik en dobbelt Hjælp, og med det Resultat, at Forbrugerne — det vil jeg gerne slaa en Streg under — blev holdt skadesløse for Prisstigningen ved Besparelse paa Rentekontoen, hvorimod den passive Kapitalist fik sin Del af Krisens Byrder baade gennem Mønt- og gennem Rentesænkning. I Belgien gik det f. Eks. paa den Maade, men det skete først, blev det sagt fra kyndig Side, efter at Regeringen havde gjort sig fri af Storfinsans Indflydelse.

Og her ligger efter min Mening Hunden begravet: Skal Storfinsansen vedblivende have baade i Pose og i Sæk gennem unaturlig lave Vekselkurser og gennem urimelig høje Rentesatser? Vil vi gøre os fri af Storfinsansens Indflydelse, eller vil vi det ikke? Det er Spørgsmaalet enkelt og enkelt. Er det mærkeligt, at der navnlig paa Husmandsmøder hersker Forundring over, at Regeringspartierne ikke kan give et klart og bestemt Svar paa dette Spørgsmaal?

Om Ønskeligheden af Rentesænkning er der, saa vidt mig bekendt, ingen Uenighed, men lader det sig gøre, det er Spørgsmaalet. Efter de endeløse Forhandlinger om en saakaldt frivillig Konvertering er man klar over, at en saadan ikke lader sig gennemføre. Det var Højfinansens, der paa dette Tidspunkt trak i Snoren; Banker og Sparekasser sagde nej, og det vil de vedblivende gøre. Derfor er den Form for Rentesænkning haabløs. Det er derimod ikke Tilfældet med en lovbunden Rentesænkning, tværtimod. Man kan fastslaa — og det er for mig af væsentlig Betydning —, at førende Økonomer med Keynes i Spidsen fuldstændig har opgivet Teorien om, at kun Tilbud og Efterspørgsel er afgørende for Rentens Højde.

Det maa siges at være i høj Grad op-